

Το Βιβλίο του Ιωήλ και η Λαοδικεία Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδομης Ημέρας - Αριθμός Είκοσι Τέσσερα

Jeff Pippenger
2026-01-06

Αριθμός Είκοσι Τέσσερα

Ολοκληρώσαμε το προηγούμενο άρθρο μας θίγοντας τις τρεις παράλληλες γραμμές της προφητικής μαρτυρίας, οι οποίες παριστάνονται από τα κεφάλαια ένδεκα έως είκοσι δύο της Γένεσης, του πρώτου βιβλίου της Παλαιάς Διαθήκης, του Ματθαίου, του πρώτου βιβλίου της Καινής Διαθήκης, και της Αποκάλυψης, του τελευταίου βιβλίου τόσο της Καινής Διαθήκης όσο και της Βίβλου. Η γραμμή της Γένεσης προσδιορίζει τη διαθήκη με τον Άβραμ· η γραμμή του Ματθαίου προσδιορίζει τη διαθήκη με τη χριστιανική εκκλησία, με τον Πέτρο ως σύμβολο της αρχής και του τέλους του σύγχρονου πνευματικού Ισραήλ. Τα μεσαία εδάφια αμφοτέρων των γραμμών προσδιορίζουν τη σφραγίδα του Θεού· στην περίπτωση του Άβραμ, ήταν η «περιτομή», και στην περίπτωση του Πέτρου ήταν η αλλαγή του ονόματός του. Το κεντρικό εδάφιο της γραμμής στην Αποκάλυψη είναι το κεφάλαιο δεκαεπτά, εδάφιο δώδεκα.

Και τα δέκα κέρατα, τα οποία είδες, είναι δέκα βασιλείς, οι οποίοι δεν έλαβαν ακόμη βασιλεία· αλλά λαμβάνουν εξουσία ως βασιλείς επί μία ώρα μαζί με το θηρίο. Αποκάλυψις 17:12.

Η Γένεση και ο Ματθαίος προσδιορίζουν τον γάμο της Θεότητας με την ανθρωπότητα, και η Αποκάλυψη προσδιορίζει τον γάμο του θηρίου και του δράκοντος κατά τον νόμο της Κυριακής. Και οι τρεις γραμμές δείχνουν προς τον νόμο της Κυριακής, όπου η μία τάξη εκδηλώνει το χάραγμα του θηρίου και η άλλη τη σφραγίδα του Θεού. Το απομίμημα του θηρίου και του δράκοντος στο εδάφιο δώδεκα αποτελεί την ωμέγα μνεία του πύργου του Νεβρώδ στη Γένεση ένδεκα. Εκεί η απομιμητική θρησκεία της διαθήκης συνάντησε την κρίση της, και στην Αποκάλυψη δεκαεπτά η πόρνη —η οποία είναι η μεγάλη Βαβυλώνα— κρίνεται. Ο Νεβρώδ είναι το άλφα προς το ωμέγα του Βατικανού, και για τον λόγο αυτόν ο παπισμός είναι η μεγάλη Βαβυλώνα, το ωμέγα προς τη Βαβέλ του Νεβρώδ, το άλφα.

Αξιοσημείωτο σε αυτά τα τρία μεσαία εδάφια είναι ότι η μαρτυρία που περιέχεται σε κάθε μεσαίο σημείο της γραμμής αποτελεί στην πραγματικότητα τρία εδάφια.

Αύτη είναι ἡ διαθήκη μου, τὴν ὁποίαν θέλετε φυλάττει, ἀναμέσον ἐμοῦ καὶ ὑμῶν καὶ τοῦ σπέρματός σου μετὰ σέ· πᾶν ἄρσενικὸν ἀνάμεσά σας θέλει περιτέμνεσθαι. Καὶ θέλετε περιτέμνει τὴν σάρκα τῆς ἀκροβυστίας σας· καὶ τοῦτο θέλει εἶσθαι σημεῖον τῆς διαθήκης ἀναμέσον ἐμοῦ καὶ ὑμῶν. Καὶ παιδίον ὀκτῶ ἡμερῶν θέλει περιτέμνεσθαι ἀνάμεσά σας, πᾶν ἄρσενικὸν εἰς τὰς γενεὰς σας, ὁ γεννηθεὶς ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἢ ἀγορασθεὶς διὰ χρημάτων ἀπὸ παντὸς ξένου, ὅστις δὲν εἶναι ἐκ τοῦ σπέρματός σου. Γένεσις 17:10–12.

Και αποκριθείς ο Ιησούς του είπε· Μακάριος είσαι, Σίμων Βαριωνά· διότι σαρξ και αίμα δεν σου το αποκάλυψαν, αλλά ο Πατέρας μου ο εν τοις ουρανοίς. Και εγώ επίσης σου λέγω ότι εσύ είσαι Πέτρος, και επί ταύτης της πέτρας θέλω οικοδομήσει την εκκλησία μου· και πύλαι άδου δεν θέλουσι κατισχύσει αυτής. Και θέλω σοι δώσει τας κλείδας της βασιλείας των ουρανών· και ό,τι αν δέσης επί της γης, θέλει είσθαι δεδεμένον εν τοις ουρανοίς· και ό,τι αν λύσης επί της γης, θέλει είσθαι λελυμένον εν τοις ουρανοίς. Ματθαίος 16:17–19.

Και τὸ θηρίον, τὸ ὁποῖον ἦτο, καὶ δὲν εἶναι, αὐτὸ εἶναι καὶ ὄγδοον, καὶ ἐκ τῶν ἑπτὰ εἶναι, καὶ ὑπάγει εἰς ἀπώλειαν. Καὶ τὰ δέκα κέρατα, τὰ ὁποῖα εἶδες, εἶναι δέκα βασιλεῖς, οἵτινες βασιλείαν δὲν ἔλαβον ἔτι· ἀλλὰ ἐξουσίαν ὡς βασιλεῖς λαμβάνουσι μίαν ὥραν μετὰ τοῦ θηρίου. Οὗτοι ἔχουσι μίαν γνώμην, καὶ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν δίδουσιν εἰς τὸ θηρίον. Αποκάλυψις 17:11–13.

Η ιστορία της παραποιημένης διαθήκης, η οποία αντιπροσωπεύεται από τα πλίνθια και την άσφαλτο του Νεβρώδ, και του παραποιημένου συστήματός του εκκλησίας και κράτους, που αντιπροσωπεύεται από τον πύργο και την πόλη, προτυπώνει το παραποιημένο σύστημα της εικόνας του θηρίου, το οποίο αντιπροσωπεύεται στο ωμέγα της ιστορίας του Νεβρώδ. Τρεις γραμμές, με τρία κεντρικά σημεία τριών εδαφίων, τα οποία όλα μαρτυρούν περί της διαθήκης της ζωής και της διαθήκης του θανάτου. Οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες είναι ο αληθινός όγδοος, ο εκ των επτά, και ο παπισμός είναι απλώς το παραποίημα. Η τάξη του Νεβρώδ έχει ενότητα φρονήματος στον γάμο της, ως παραποίηση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, οι οποίοι είναι ενωμένοι με τον νου του Χριστού. Το παραποιημένο θηρίο «ήτο, και δεν είναι», είναι παραποίηση του Χριστού, ο οποίος ήτο, και είναι, και μέλλει να έλθη. Στο εδάφιο οκτώ εκφράζεται πλήρως η παραποίηση που αντιπροσωπεύεται από τον παπισμό.

Το θηρίον, το οποίον είδες, ήτο και δεν είναι· και μέλλει να αναβή εκ της αβύσσου και να υπάγη εις απώλειαν· και θέλουσι θαυμάσει οι κατοικούντες επί της γης, των οποίων τα ονόματα δεν εγράφησαν εν τῷ βιβλίῳ της ζωής από καταβολής κόσμου, όταν βλέπωσι το θηρίον, το οποίον ήτο και δεν είναι, και όμως είναι. Αποκάλυψις 17:8.

Ο Ιησούς είναι Εκείνος ο οποίος ήτο, και είναι, και πρόκειται να έλθη, και ο παπισμός, ο όγδοος ο οποίος είναι εκ των επτά, είναι το θηρίον το οποίο «ήτο, και δεν είναι, και όμως είναι». Η «μία ώρα», την οποίαν ο γάμος του δράκοντος και του θηρίου αντιπροσωπεύει, παριστάνει την ιστορίαν από τον νόμον της Κυριακής, όπου οι εκατό χιλιάδες που αντιπροσωπεύονται από τον Πέτρο και τον Άβραμ ανέρχονται εις τον ουρανόν ως σημαία, ακριβώς κατά τον καιρόν που ο παπισμός ανέρχεται.

Έχουμε επιδιώξει να προσεγγίσουμε το βιβλίο του Ιωήλ από την προοπτική ότι ο Πέτρος, κατά την Πεντηκοστή, προσδιόρισε το πεντηκοστιανό του μήνυμα ως εκπλήρωση του Ιωήλ. Στις τρεις διαθηκικές γραμμές των δώδεκα κεφαλαίων εκάστη, τα μεσαία τρία εδάφια κάθε γραμμής πραγματεύονται την ίδια ακριβώς ιστορία, και ο Πέτρος παριστάνεται μέσα σε αυτή την ιστορία ως ευρισκόμενος με τον Ιησού στην Καισάρεια Φιλίππου, δηλαδή στο Πάνειον, στο οποίο ο κόσμος τώρα βρίσκεται στο κατώφλι του να οδηγηθεί. Στο Πάνειον, ο Πέτρος βρίσκεται επίσης στα Ιεροσόλυμα κατά την πεντηκοστιανή έκχυση. Οι τρεις γραμμές των δώδεκα κεφαλαίων συγκλίνουν στο Πάνειον και στην Πεντηκοστή, όταν η σφραγίδα του Θεού αποτυπώνεται επάνω

στη νύμφη του Χριστού και το χάραγμα του θηρίου αποτυπώνεται επάνω στη νύμφη του Σατανά. Το βιβλίο του Ιωήλ προσδιορίζει το εγερτήριο κάλεσμα στην παραβολή των δέκα παρθένων, όταν η λαοδικειακή Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας αφυπνίζεται στο γεγονός ότι είναι χαμένη.

Το βιβλίο του Ιωήλ τοποθετείται μέσα στο πλαίσιο τεσσάρων γενεών.

Ο λόγος του Κυρίου που ήλθε προς τον Ιωήλ, τον υιό του Φαθουήλ.

Ακούσατε τούτο, πρεσβύτεροι, και ένωτίσθητε, πάντες οί κατοικοῦντες τὴν γῆν.

Μήπως συνέβη τούτο στις ημέρες σας, ή ακόμη και στις ημέρες των πατέρων σας; Διηγηθείτε το στα τέκνα σας, και ας το διηγηθούν τα τέκνα σας στα δικά τους τέκνα, και τα τέκνα τους σε άλλη γενεά. Ό,τι άφησε η κάμψη, το κατέφαγε η ακρίδα· και ό,τι άφησε η ακρίδα, το κατέφαγε ο βρούχος· και ό,τι άφησε ο βρούχος, το κατέφαγε η ερυσίβη. Ιωήλ 1:1-4.

Οι «πρεσβύτεροι» είναι οι ηγέτες της Λαοδικειακής Εκκλησίας των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας κατά τον καιρό της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, και η σφράγιση συντελείται κατά την έκχυση του Αγίου Πνεύματος. Οι «πρεσβύτεροι» παριστάνονται από τον Ιεζεκιήλ ως «οι πρεσβύτεροι άνδρες».

Και μου είπε: Υιέ ανθρώπου, είδες τι πράττουν εν τω σκότει οι πρεσβύτεροι του οίκου του Ισραήλ, έκαστος εν τω θαλάμω των εικόνων αυτού; διότι λέγουσιν: Ο Κύριος δεν μας βλέπει· ο Κύριος εγκατέλειψε τη γη. Ιεζεκιήλ 8:12.

Είναι σαφές, κατά την Έμπνευση, ότι το σφράγισμα του ενάτου κεφαλαίου του Ιεζεκιήλ είναι το ίδιο σφράγισμα με εκείνο του εβδόμου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως. Είναι επίσης σαφές ότι οι «πρεσβύτεροι» των τεσσάρων κλιμακούμενων βδελυγμιών του ογδόου κεφαλαίου παριστάνονται από τον αριθμό 25. Είκοσι πέντε «πρεσβύτεροι», οι οποίοι έπρεπε να είναι οι φύλακες του ποιμνίου του Θεού, είναι οι άνδρες που προσκυνούν τον ήλιο. Αυτοί είναι οι πρώτοι που κρίνονται. Στο πλαίσιο του αγιαστηρίου, από το οποίο αποστρέφονται, αντιπροσωπεύουν δύο τάξεις δώδεκα ιερέων και τον αρχιερέα. Κατά τον κυριακάτικο νόμο, προσκυνούν τον ήλιο και δέχονται το χάραγμα του θηρίου, δίδοντας την υπόσχεση της συμφωνίας τους με τον δράκοντα, το θηρίο και τον ψευδοπροφήτη. Οι 25 προτυπώθηκαν από τους 250 στην ανταρσία του Κορέ, του Δαθάν και του Αβειρών, οι οποίοι αντιπροσωπεύουν την τριπλή ένωση, στην οποία προσχωρούν οι 250 άνδρες που προσφέρουν θυμίαμα. Οι τρεις πρωτεργάτες της αποστασίας πέθαναν όταν η γη άνοιξε το στόμα της και τους κατάπιε.

Και είπεν ό Μωυσης· Έν τούτῳ θέλετε γνωρίσει ότι ό Κύριος με απέστειλε νά πράξω πάντα ταῦτα τὰ ἔργα, διότι δέν ἔπραξα αὐτὰ ἀπό τόν ἴδιόν μου νοῦν. Έάν οὔτοι οί άνδρες ἀποθάνωσι τόν κοινόν θάνατον πάντων τῶν ανθρώπων, ἢ εάν τούς συμβῆ ὅ,τι συμβαίνει εις πάντας τούς ανθρώπους, τότε ό Κύριος δέν με απέστειλε. Αλλ' εάν ό Κύριος κάμη καινόν πρᾶγμα, και ἡ γῆ ἀνοίξη τὸ στόμα αὐτῆς και καταπίη αὐτούς, μετὰ πάντων τῶν ὑπαρχόντων αὐτῶν, και καταβῶσι ζῶντες εις τόν λάκκον, τότε θέλετε καταλάβει ότι οί άνδρες οὔτοι παρώργισαν τόν Κύριον.

Και συνέβη, όταν ετελείωσε να λαλεί όλους αυτούς τους λόγους, ότι η γη που ήταν κάτω από αυτούς εσχίσθη· και η γη άνοιξε το στόμα της, και κατέπιε αυτούς, και τους οίκους αυτών, και πάντας τους άνδρας που ανήκαν εις τον Κορέ, και όλα τα υπάρχοντα αυτών. Αυτοί, και πάντες όσοι ανήκαν εις αυτούς, κατέβησαν ζώντες εις τον λάκκον, και η γη έκλεισε επάνω τους· και αφανίσθησαν εκ μέσου της συναγωγής.

Και πᾶς ὁ Ἰσραὴλ ὁ κύκλῳ αὐτῶν ἔφυγεν ἀπὸ τῆς κραυγῆς αὐτῶν· διότι εἶπαν· Μήποτε ἡ γῆ καταπίη καὶ ἡμᾶς. Καὶ πῦρ ἐξῆλθεν παρὰ Κυρίου, καὶ κατέφαγεν τοὺς διακοσίους πενήκοντα ἄνδρας τοὺς προσφέροντας θυμίαμα. Ἀριθμοὶ 16:28–35.

Η ανταρσία του 1888 προτυπώθηκε από την ανταρσία του Κορέ, του Δαθάν, του Αβιράμ και των 250 ανδρών που πρόσφεραν θυμίαμα. Οι 250 άνδρες είχαν συνάψει συμμαχία με μια τριπλή συνομοσπονδία η οποία καταλήγει στον νόμο της Κυριακής, όταν οι Ηνωμένες Πολιτείες, το θηρίο της γης, ανοίγει το στόμα του και μιλά ως δράκων. Στο σημείο αυτό, η όψιμη βροχή εκχέεται χωρίς μέτρο, ακριβώς όπως οι 250 άνδρες που πρόσφεραν θυμίαμα καταστράφηκαν από φωτιά που κατέβηκε από τον ουρανό. Οι 250 άνδρες αντιπροσωπεύουν ένα ψευδές θρησκευτικό σύστημα, το οποίο καταστρέφεται κατά την έκχυση της όψιμης βροχής κατά τον νόμο της Κυριακής. Το ότι η γη άνοιξε επάνω στον Κορέ και τους οπαδούς του είναι ο σεισμός της Αποκάλυψης ένδεκα, ο οποίος ταυτοποιεί τις Ηνωμένες Πολιτείες να ανοίγουν το στόμα τους και να μιλούν ως δράκων. Όταν η φωτιά κατέβηκε από τον ουρανό επάνω στους 250, προτύπωνε τη φωτιά του Ηλία στο Όρος Κάρμηλος, όταν εκείνοι οι ψευδοπροφήτες θανατώθηκαν. Η φωτιά του Ηλία στο Όρος Κάρμηλος αντιστοιχεί στον νόμο της Κυριακής, επομένως η φωτιά επάνω στους 250 άνδρες είναι η φωτιά του νόμου της Κυριακής της όψιμης βροχής.

Το χωρίο στο Βιβλίο των Αριθμών που αναφέρεται στην ανταρσία του Κορέ είναι προφητικώς ευθυγραμμισμένο με την ανταρσία εναντίον του μηνύματος της Γης της Επαγγελίας, όπως αυτό παρουσιάστηκε από τον Ιησού του Ναυή και τον Χάλεβ. Εκείνη η ανταρσία αντιπροσωπεύει τη βιβλική «ημέρα του πειρασμού». Το χωρίο περί της ανταρσίας του Κορέ λέγει: «θέλετε γνωρίσει ότι οι άνθρωποι ούτοι παρώργισαν τον Κύριον».

Είναι οι σοφοί που κατανοούν, και οι σοφοί πρέπει να κατανοήσουν ότι η ιστορία της επανάστασης του Κορέ πρέπει να εφαρμοσθεί επί της επανάστασης κατά του μηνύματος του Ιησού του Ναυή περί της Γης της Επαγγελίας. Εκείνη η επανάσταση έλαβε χώρα στην Κάδης, και τόσο η Κάδης όσο και η επανάσταση του Κορέ είναι η επανάσταση του Αντβεντισμού της Εβδόμης Ημέρας κατά τον κυριακάτικο νόμο. Ο Κορέ και οι διακόσιοι πενήντα άνδρες που πρόσφεραν θυμίαμα προετύπωναν τους είκοσι πέντε άνδρες που προσκυνούσαν τον ήλιο στο Ιεζεκιήλ 8. Οι πρεσβύτεροι άνδρες στο όγδοο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ αντιπροσωπεύουν το τέταρτο από τέσσερα κλιμακούμενα βδελύγματα, τα οποία επιτελούνται στην Ιερουσαλήμ, το σύμβολο της εκκλησίας του Θεού.

Το πρώτο βδελύγμα είναι η εικόνα της ζηλοτυπίας, το δεύτερο είναι τα κρυφά δωμάτια, το τρίτο είναι ο θρήνος για τον Θαμμούζ, και έπειτα οι 25 άνδρες προσκυνούν τον ήλιο. Κατόπιν, το ένατο κεφάλαιο προσδιορίζει εκείνους που στενάζουν και θρηνούν για τα βδελύγματα που παριστάνονται στο όγδοο κεφάλαιο. Εκείνοι που στενάζουν και θρηνούν σφραγίζονται από τον άγγελο που αναβαίνει από την ανατολή. Ο άγγελος είναι αγγελιαφόρος και αντιπροσωπεύει ένα

μήνυμα.

Το μήνυμα της σφράγισης από την ανατολή είναι το μήνυμα του ανατολικού ανέμου, το οποίο είναι το μήνυμα του Ισλάμ. Μόλις σφραγισθούν οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, οι άγγελοι της καταστροφής αρχίζουν το έργο τους, ακριβώς εκεί όπου η εξωτερική γραμμή της προφητείας διδάσκει ότι «η εθνική αποστασία ακολουθείται από εθνική καταστροφή». Προτού εκτελεσθεί η κρίση επάνω σε εκείνους που αντιπροσωπεύονται από τον Κορέ, οι στασιαστές οδηγούνται έξω από την Ιερουσαλήμ. Οι ασεβείς απομακρύνονται από την Ιερουσαλήμ, διότι δεν είναι οι δίκαιοι εκείνοι που φεύγουν από την Ιερουσαλήμ.

Κατόπιν το πνεύμα με ύψωσε και με έφερε στην ανατολική πύλη του οίκου του Κυρίου, η οποία βλέπει προς ανατολάς· και ιδού, στην είσοδο της πύλης ήσαν είκοσι πέντε άνδρες· μεταξύ των οποίων είδα τον Ιααζανία, τον υιό του Αζούρ, και τον Πελατία, τον υιό του Βεναΐα, άρχοντες του λαού.

Κατόπιν μού είπε: Υιέ ανθρώπου, αυτοί είναι οι άνδρες που μηχανεύονται κακό και δίδουν πονηρή συμβουλή μέσα σε αυτήν την πόλη· οι οποίοι λέγουν: Δεν είναι κοντά· ασ οικοδομήσουμε οικίες· αυτή η πόλη είναι το καζάνι, και εμείς είμαστε η σάρκα.

Διὰ τοῦτο προφήτευσον ἐναντίον αὐτῶν, προφήτευσον, υιὲ ἀνθρώπου. Καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Κυρίου ἐπέπεσεν ἐπ’ ἐμέ, καὶ εἶπέν μοι· Ἀάλησον· Οὕτως λέγει Κύριος·

Οὕτως εἶπατε, ὃ οἶκος Ἰσραὴλ· διότι ἐγὼ γνωρίζω τὰς ἐνθυμήσεις αἰτίνες ἀναβαίνουν εἰς τὸν νοῦν σας, ἐκάστην ἐξ αὐτῶν. Ἐπληθύνετε τοὺς πεφονευμένους σας ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, καὶ ἐγεμίσατε τὰς ὁδοὺς αὐτῆς ἀπὸ πεφονευμένων. Διὰ τοῦτο οὕτως λέγει Κύριος ὁ Θεός· Οἱ πεφονευμένοι σας, τοὺς ὁποίους ἐθέσατε ἐν μέσῳ αὐτῆς, οὗτοι εἶναι ἡ σὰρξ, καὶ αὕτη ἡ πόλις εἶναι ὁ λέβηθ· ἀλλ’ ἐγὼ θέλω σᾶς ἐξαγάγει ἐκ μέσου αὐτῆς. Ἐφοβήθητε τὴν ῥομφαίαν· καὶ ἐγὼ θέλω ἐπάγει ῥομφαίαν ἐφ’ ὑμᾶς, λέγει Κύριος ὁ Θεός. Καὶ θέλω σᾶς ἐξαγάγει ἐκ μέσου αὐτῆς, καὶ παραδώσει ὑμᾶς εἰς χεῖρας ἀλλοτρίων, καὶ θέλω ἐκτελέσει κρίσεις ἐν ὑμῖν. Ἐν ῥομφαίᾳ θέλετε πέσει· ἐπὶ τῶν ὀρίων τοῦ Ἰσραὴλ θέλω σᾶς κρίνει· καὶ θέλετε γνωρίσει ὅτι ἐγὼ εἶμι ὁ Κύριος. Αὕτη ἡ πόλις δὲν θέλει εἶσθαι ὁ λέβηθ σας, οὐδὲ σεις θέλετε εἶσθαι ἡ σὰρξ ἐν μέσῳ αὐτῆς· ἀλλ’ ἐπὶ τῶν ὀρίων τοῦ Ἰσραὴλ θέλω σᾶς κρίνει. Καὶ θέλετε γνωρίσει ὅτι ἐγὼ εἶμι ὁ Κύριος· διότι δὲν περιεπατήσατε ἐν τοῖς διατάγμασί μου, οὐδὲ ἐξετελέσατε τὰς κρίσεις μου, ἀλλὰ ἐπράξατε κατὰ τὰ ἔθνη τῶν ἐθνῶν τῶν κυκλόθεν ὑμῶν.

Και έγινε, ενώ προφήτευα, ότι ο Πελατίας, ο υιός του Βαναΐα, απέθανε. Τότε έπεσα κατά πρόσωπον και έκραξα με μεγάλη φωνή και είπα: Αχ, Κύριε Θεέ! Θέλεις να κάμεις πλήρη εξόντωση του υπολοίπου του Ισραήλ; Ιεζεκιήλ 11:1–13.

Η Ιερουσαλήμ καθαρίζεται κατά τον κυριακάτικο νόμο, όταν ο σίτος διαχωρίζεται από τα ζιζάνια. Οι άνδρες που παριστάνονται από τους 25, ή από τους 250 του Κορέ, οδηγούνται έξω, στο «σύνορο» της Ιερουσαλήμ, για να πεθάνουν. Ο αριθμός 25 είναι ο αριθμός των ιερέων που υπηρετούσαν επί μία εβδομάδα, και όταν συμβολίζεται από τον δεκαπλάσιο αριθμό 250, αντιπροσωπεύει την παγκόσμια εκκλησία, διότι το δέκα είναι σύμβολο παγκοσμιότητας. Η στρατευομένη εκκλησία ορίζεται ως η εκκλησία που αποτελείται από σίτο και ζιζάνια, και η θριαμβεύουσα εκκλησία αντιπροσωπεύει την εκκλησία που είναι μόνον σίτος.

«Δεν έχει ο Θεός ζωντανή εκκλησία; Έχει εκκλησία, αλλά είναι η στρατευομένη εκκλησία, όχι η θριαμβεύουσα εκκλησία. Λυπούμαστε που υπάρχουν ελαττωματικά μέλη, που υπάρχουν ζιζάνια ανάμεσα στον σίτο. Ο Ιησούς είπε: “Η βασιλεία των ουρανών ωμοιώθη με άνθρωπον όστις έσπειρε καλόν σπόρον εις τον αγρόν αυτού· ενώ δε οι άνθρωποι κοιμώντο, ήλθεν ο εχθρός αυτού και έσπειρε ζιζάνια ανάμεσα εις τον σίτον, και απήλθεν... Ήλθον δε οι δούλοι του οικοδεσπότη και είπον προς αυτόν· Κύριε, δεν έσπειρες καλόν σπόρον εις τον αγρόν σου; πόθεν λοιπόν έχει ζιζάνια; Και εκείνος είπε προς αυτούς· Εχθρός άνθρωπος έκαμε τούτο. Οι δε δούλοι είπον προς αυτόν· Θέλεις λοιπόν να υπάγωμεν και να συλλέξωμεν αυτά; Ο δε είπε· Ουχί· μήπως, συλλέγοντες τα ζιζάνια, εκριζώσετε μαζί με αυτά και τον σίτον. Αφήσατε να αυξάνωνται αμφότερα μαζί έως του θερισμού· και εν τω καιρώ του θερισμού θέλω ειπέ προς τους θεριστάς, Συλλέξατε πρώτον τα ζιζάνια, και δέσατε αυτά εις δεμάτια διά να καούν· τον δε σίτον συνάξατε εις την αποθήκην μου.”»

«Στην παραβολή του σίτου και των ζιζανίων βλέπουμε τον λόγο για τον οποίο τα ζιζάνια δεν έπρεπε να εκριζωθούν· μήπως εκριζωθεί μαζί με τα ζιζάνια και ο σίτος. Η ανθρώπινη γνώμη και κρίση θα υπέπιπταν σε σοβαρά σφάλματα. Αλλά, αντί να γίνει ένα λάθος και να εκριζωθεί έστω και ένα μόνο στάχυ σίτου, ο Διδάσκαλος λέγει: “Αφήσατε να αυξάνωνται αμφότερα μαζί μέχρι του θερισμού.” τότε οι άγγελοι θα συνάξουν τα ζιζάνια, τα οποία θα ορισθούν για καταστροφή. Μολονότι στις εκκλησίες μας, που ομολογούν ότι πιστεύουν την προκεχωρημένη αλήθεια, υπάρχουν εκείνοι που είναι ελαττωματικοί και πλανώμενοι, ως ζιζάνια μεταξύ του σίτου, ο Θεός είναι μακρόθυμος και υπομονετικός. Ελέγχει και προειδοποιεί τους πλανωμένους, αλλά δεν καταστρέφει εκείνους που αργούν να μάθουν το μάθημα το οποίο θα ήθελε να τους διδάξει· δεν εκριζώνει τα ζιζάνια από τον σίτο. Ζιζάνια και σίτος πρέπει να αυξάνωνται μαζί μέχρι του θερισμού· όταν ο σίτος φθάσει στην πλήρη του αύξηση και ανάπτυξη, τότε, εξαιτίας του χαρακτήρα του όταν ωριμάσει, θα διακρίνεται πλήρως από τα ζιζάνια.»

«Η εκκλησία του Χριστού επί της γης θα είναι ατελής, αλλά ο Θεός δεν καταστρέφει την εκκλησία Του εξαιτίας της ατέλειάς της. Υπήρξαν και θα υπάρξουν εκείνοι που είναι πλήρεις ζήλου όχι κατ’ επίγνωση, οι οποίοι θα ήθελαν να καθαρίσουν την εκκλησία και να εκριζώσουν τα ζιζάνια από το μέσον του σίτου. Αλλά ο Χριστός έχει δώσει ιδιαίτερο φως ως προς το πώς πρέπει να αντιμετωπίζονται όσοι σφάλουν και όσοι είναι αμετανόητοι μέσα στην εκκλησία. Δεν πρέπει να λαμβάνεται από τα μέλη της εκκλησίας καμία σπασμωδική, ζηλωτική, βιαστική ενέργεια για την αποκοπή εκείνων τους οποίους ενδέχεται να θεωρούν ελαττωματικούς στον χαρακτήρα. Ζιζάνια θα εμφανίζονται ανάμεσα στον σίτο· αλλά θα προξενούσε μεγαλύτερη βλάβη η εκρίζωση των ζιζανίων, εκτός αν γίνει κατά τον τρόπο που έχει ορίσει ο Θεός, παρά το να αφεθούν ήσυχα. Ενώ ο Κύριος φέρνει μέσα στην εκκλησία εκείνους που είναι αληθινά μεταστραμμένοι, ο Σατανάς συγχρόνως εισάγει στην κοινωνία της πρόσωπα που δεν είναι μεταστραμμένα. Ενώ ο Χριστός σπέρνει τον καλό σπόρο, ο Σατανάς σπέρνει τα ζιζάνια. Υπάρχουν δύο αντίθετες επιρροές που ασκούνται συνεχώς επάνω στα μέλη της εκκλησίας. Η μία επιρροή εργάζεται για τον εξαγνισμό της εκκλησίας, και η άλλη για τη διαφθορά του λαού του Θεού.» Testimonies to Ministers, 45, 46.

Οι ασεβείς εξάγονται έξω από την Ιερουσαλήμ για να καταστραφούν. Απομακρύνονται κατά τον καιρό του θερισμού, ο οποίος είναι επίσης ο καιρός κατά τον οποίο το σιτάρι έχει ωριμάσει, διότι

τότε είναι που το σιτάρι συνάγεται ως προσφορά κυματισμού των πρωτοκαρπών των δύο πεντηκοστιανών άρτων κυματισμού. Ο θερισμός του πρωτοκάρπου του σίτου αποτελεί ειδικό θέμα της βιβλικής προφητείας. Ο διαχωρισμός του σίτου και των ζιζανίων πραγματεύεται ακριβώς αυτό το θέμα, και πολλές από τις παραβολές του Χριστού προσδιορίζουν αυτόν τον εξαιρετικά σημαντικό προφητικό ορόσημο.

«Εκ νέου, αυτές οι παραβολές διδάσκουν ότι δεν πρόκειται να υπάρξει περίοδος χάριτος μετά την κρίση. Όταν το έργο του ευαγγελίου ολοκληρωθεί, αμέσως επακολουθεί ο χωρισμός μεταξύ των αγαθών και των πονηρών, και η μοίρα κάθε τάξεως καθορίζεται για πάντα».
Christ's Object Lessons, 123.

Η προσφορά του σίτου είναι οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, και ο τρίτος άγγελος χωρίζει τον σίτο από τα ζιζάνια.

«Κατόπιν είδα τον τρίτο άγγελο. Είπε ο άγγελος που με συνόδευε: “Φοβερός είναι ο λόγος του, τρομερή είναι η αποστολή του. Αυτός είναι ο άγγελος που πρόκειται να διαχωρίσει το σιτάρι από τα ζιζάνια και να σφραγίσει ή να δέσει το σιτάρι για την επουράνια αποθήκη.” Αυτά τα πράγματα θα πρέπει να απασχολούν ολόκληρο τον νου, ολόκληρη την προσοχή. Πάλι μου δείχθηκε η αναγκαιότητα όσοι πιστεύουν ότι λαμβάνουμε το τελευταίο μήνυμα ελέους να είναι χωρισμένοι από εκείνους που καθημερινά δέχονται ή απορροφούν νέα πλάνη. Είδα ότι ούτε οι νέοι ούτε οι ηλικιωμένοι θα πρέπει να παρακολουθούν τις συναθροίσεις εκείνων που βρίσκονται σε πλάνη και σκότος. Είπε ο άγγελος: “Ας παύσει ο νους να ενασχολείται με πράγματα που δεν ωφελούν.”» Manuscript Releases, τόμος 5, 425.

Ο τρίτος άγγελος σφραγίζει τον σίτο και επίσης διαχωρίζει τον σίτο από τα ζιζάνια. Ο τρίτος άγγελος αντιπροσωπεύει τον νόμο της Κυριακής, όπου οι 25 άνδρες, που αντιπροσωπεύουν την ηγεσία της Λαοδικειακής Εκκλησίας των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας, οδηγούνται έξω από την Ιερουσαλήμ και κρίνονται. Στο σημείο αυτό η στρατευομένη εκκλησία μεταμορφώνεται σε θριαμβεύουσα εκκλησία.

«Το έργο σύντομα θα ολοκληρωθεί. Τα μέλη της στρατευομένης εκκλησίας, τα οποία έχουν αποδειχθεί πιστά, θα γίνουν η θριαμβεύουσα εκκλησία. Ανασκοπώντας την παρελθούσα ιστορία μας, έχοντας διατρέξει κάθε βήμα προόδου έως τη σημερινή μας θέση, μπορώ να πω: Δόξα τω Θεώ! Καθώς βλέπω ό,τι έχει επιτελέσει ο Θεός, γεμίζω με κατάπληξη και με εμπιστοσύνη στον Χριστό ως Ηγέτη. Δεν έχουμε τίποτε να φοβηθούμε για το μέλλον, παρά μόνον εάν λησμονήσουμε τον τρόπο με τον οποίο ο Κύριος μάς οδήγησε, και τη διδασκαλία Του στην παρελθούσα ιστορία μας.» General Conference Bulletin, January 29, 1893.

Το προφητικό θέμα του χωρισμού των ζιζανίων από τον σίτον αποτελεί μείζον θέμα της βιβλικής προφητείας. Ο Χριστός, καθαρίζοντας τον ναό, αποτελεί απεικόνιση αυτού του έργου· η κορύφωση λαμβάνει χώρα κατά τον νόμο της Κυριακής, διότι τότε βλέπουμε εκείνους που επρόκειτο να κριθούν να οδηγούνται έως τα όρια της Ιερουσαλήμ για να πεθάνουν.

«Όταν ο Ιησούς άρχισε τη δημόσια διακονία Του, καθάρισε τον Ναό από τη βέβηλη ιεροσυλία του. Μεταξύ των τελευταίων πράξεων της διακονίας Του ήταν ο δεύτερος καθαρισμός του Ναού. Έτσι και στο τελευταίο έργο για την προειδοποίηση του κόσμου, απευθύνονται δύο

διακριτές κλήσεις προς τις εκκλησίες. Το μήνυμα του δευτέρου αγγέλου είναι: “Έπεσε, έπεσε η Βαβυλώνα, η μεγάλη πόλη, επειδή έκανε όλα τα έθνη να πιουν από τον οίνο του θυμού της πορνείας της” (Αποκάλυψη 14:8). Και στη δυνατή κραυγή του τρίτου αγγέλου ακούγεται φωνή από τον ουρανό που λέει: “Εξέλθετε απ’ αυτήν, λαέ μου, για να μη συκοινωνήσετε στις αμαρτίες της και για να μη λάβετε από τις πληγές της. Διότι οι αμαρτίες της έφθασαν μέχρι τον ουρανό, και ο Θεός ενθυμήθηκε τις ανομίες της” (Αποκάλυψη 18:4, 5).» Selected Messages, βιβλίο 2, 118.

Η εκκλησία του σίτου και των ζιζανίων υπάρχει έως την κρίση του νόμου της Κυριακής, όταν τα ζιζάνια αφαιρούνται, όχι με ανθρώπινη δύναμη, αλλά από τον τρίτο άγγελο—ο οποίος αντιπροσωπεύει τον νόμο της Κυριακής, αλλά και το μήνυμα της όψιμης βροχής, το οποίο τότε διογκώνεται σε δυνατή κραυγή. Τα ζιζάνια αποτελούν στοιχείο της προφητικής μαρτυρίας, όπως και ο σίτος. Η πρόνοια του Θεού φθάνει έως τον νόμο της Κυριακής, και ο τρίτος άγγελος καθαρίζει τον ναό για δεύτερη φορά. Τον καθάρισε στις 22 Οκτωβρίου 1844, και η δεύτερη κάθαρση του ναού είναι ο νόμος της Κυριακής.

Τα εξωτερικά στοιχεία της ιστορίας που οδηγούν στον νόμο της Κυριακής αποτελούν μείζον στοιχείο της μαρτυρίας της θριαμβεύουσας εκκλησίας, όπως επίσης τα ζιζάνια, ο σίτος και το δέσιμο των δύο τάξεων. Τα καταληκτικά μηνύματα της Αποκαλύψεως είναι τα μηνύματα των τριών αγγέλων, και αυτά χωρίζουν και δένουν τις δύο τάξεις, αλλά είναι σημαντικό να δούμε ότι η Αδελφή White προσδιορίζει ότι εκείνα τα «καταληκτικά μηνύματα» «ωριμάζουν τον θερισμό». Το καταληκτικό μήνυμα που ωριμάζει τον θερισμό είναι η όψιμη βροχή, και είναι το πυρ που δένει τους 250 άνδρες «ως δεμάτια για τις φωτιές της καταστροφής».

«Στον Ιωάννη ανοίχθηκαν σκηνές βαθιού και συγκλονιστικού ενδιαφέροντος σχετικά με την εμπειρία της εκκλησίας. Είδε τη θέση, τους κινδύνους, τους αγώνες και την τελική απελευθέρωση του λαού του Θεού. Καταγράφει τα τελικά μηνύματα που πρόκειται να ωριμάσουν τον θερισμό της γης, είτε ως δεμάτια για την ουράνια αποθήκη είτε ως δεμάτια ξύλων για τις φωτιές της καταστροφής. Του αποκαλύφθηκαν θέματα ύψιστης σπουδαιότητας, ιδιαίτερα για την τελευταία εκκλησία, ώστε όσοι επρόκειτο να στραφούν από την πλάνη στην αλήθεια να διδαχθούν σχετικά με τους κινδύνους και τους αγώνες που βρίσκονται εμπρός τους. Κανείς δεν χρειάζεται να βρίσκεται στο σκοτάδι σχετικά με όσα πρόκειται να έλθουν επάνω στη γη.» The Great Controversy, 341.

Ο καθαρισμός του ναού από Αυτόν απεικονίζεται επίσης από το έργο του ανθρώπου με τη Βούρτσα Καθαρισμού, τον οποίο ο Ιωάννης ο Βαπτιστής παρουσίασε ως Εκείνον που ακολουθούσε τη διακονία του. Αυτός είναι εκείνος που σαρώσει τα απορρίμματα στο όνειρο του Μίλλερ.

«Ο Κύριος πρόκειται να αποκαλύψει τη διαφορά μεταξύ του δικαίου και του ασεβούς· διότι “το πτύον είναι εν τη χειρί αυτού, και θέλει διακαθαρίσει πλήρως το αλώνιον αυτού, και θέλει συνάξει τον σίτον αυτού εις την αποθήκην αυτού· το δε άχυρον θέλει κατακαύσει εν πυρί ασβέστω.”» Review and Herald, 8 Νοεμβρίου 1892.

Ο Ησαΐας αναφέρεται από την Αδελφή Ουάιτ, όταν προσδιόρισε ότι το 1849 ο Κύριος είχε εκτείνει το χέρι Του εκ δευτέρου για να συνάξει το υπόλοιπο του λαού Του, και ο Ησαΐας και η

Αδελφή Ουάιτ προσδιορίζουν την τελική σύναξη των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Η διαδικασία της συνάξεως περιλαμβάνει τη διασπορά και τη σύναξη που παριστάνονται ως η πρώτη απογοήτευση, η οποία οδηγεί στη σύναξη στο τέλος χρόνου αναμονής. Καθένα από αυτά τα στοιχεία της σφραγίσεως των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων αποτελεί ιδιαίτερο θέμα της βιβλικής προφητείας. Η εξωτερική ιστορία, την οποία ο Κύριος χρησιμοποιεί ως εργαλείο Του για να οδηγήσει την αμαρτία στην κατάληξή της, παριστάνεται στο Δανιήλ 11:11· και η τελική σύναξη βρίσκεται στο Ησαΐας 11:11· και το τέλος του χρόνου αναμονής βρίσκεται στην Αποκάλυψη 11:11, και ο διαχωρισμός του σίτου και των ζιζανίων κατά τον νόμο της Κυριακής εντοπίζεται στο Ιεζεκιήλ 11:11:

Αυτή η πόλη δεν θα είναι για εσάς καζάνι, ούτε εσείς θα είστε η σάρκα εν τω μέσω αυτής· αλλά θα σας κρίνω στα σύνορα του Ισραήλ. Ιεζεκιήλ 11:11.

Στον Ιωήλ, ο «νέος οίνος» αφαιρείται από τους αρχαίους πρεσβυτέρους, οι οποίοι έπρεπε να είναι οι φύλακες του αγιαστηρίου. Το μήνυμα της Μεσονύκτιας Κραυγής είναι ο νέος οίνος του Ιωήλ, και η φωτιά που κατέρχεται κατά τον νόμο της Κυριακής έχει προτυπωθεί από την Πεντηκοστιανή φωτιά. Αυτή η φωτιά αντιπροσωπεύει ένα μήνυμα, το οποίο είναι ο νέος οίνος, αλλά είναι επίσης και το μήνυμα που καταστρέφει τους 250 άνδρες οι οποίοι πρόσφεραν θυμίαμα. Η Λαοδικειακή εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας τελειώνει κατά τον νόμο της Κυριακής, διότι τότε είναι που η φωτιά εκχέεται χωρίς μέτρο και καταστρέφει τους 250 άνδρες οι οποίοι πρόσφεραν θυμίαμα· επομένως καταστρέφει το σύστημά τους λατρείας.

Εάν η Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας ήτο πιστή κατά τον κυριακάτικον νόμον, η ισχύς και η δύναμις της κυβερνήσεως των Ηνωμένων Πολιτειών θα την έκλεινε. Εάν ήτο άπιστη, απλώς θα μετέβαλλε το όνομά της σε Εκκλησία των Αντβεντιστών της Πρώτης Ημέρας ή σε κάποιο άλλο παραπλήσιο ομοίωμα. Είτε δίκαια είτε άδικη, η Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας δεν υπερβαίνει τον κυριακάτικον νόμον. Η προφητική μαρτυρία προσδιορίζει ότι ο Αντβεντισμός απέρριψε το μήνυμα των παλαιών οδών κατά την 11η Σεπτεμβρίου, και αι παλαιαί αυταί οδοί οδηγούν εις την κεκλεισμένην θύραν κατά τον κυριακάτικον νόμον. Οι 25 άνδρες παρεστάθησαν εις το χωρίον του Ιεζεκιήλ διά των «Ιααζανία υιού του Αζούρ, και Φαλατία υιού του Βαναία, αρχόντων του λαού».

Τα ονόματά τους ομολογούν τα χαρακτηριστικά του λαού του Θεού, αλλά πρόκειται απλώς για ομολογία. Ο Ιααζανίας σημαίνει «ο Θεός ακούει», και είναι υιός του Αζούρ, το οποίο σημαίνει «βοηθώ και προστατεύω». Η αδελφή White λέγει ότι οι 25 άνδρες επρόκειτο να είναι οι φύλακες, όπως παριστάνεται από το «Αζούρ». Ο υιός του ομολογεί ότι «ακούει» τον Θεό, αλλά ανήκει στην τάξη εκείνη που, βλέποντες, δεν βλέπουν, και ακούοντες, δεν ακούν. Ο Πελατίας σημαίνει «λελυτρωμένος από τον Θεό», και ο πατέρας του, «Βενάϊας», σημαίνει «ο Θεός έχει οικοδομήσει». Όταν ο Ιεζεκιήλ τελείωσε το προειδοποιητικό του μήνυμα, ο Πελατίας απέθανε.

Αυτή η πόλη δεν θα είναι το καζάνι σας, ούτε εσείς θα είστε η σάρκα εν μέσω αυτής· αλλά θα σας κρίνω στα σύνορα του Ισραήλ· και θα γνωρίσετε ότι εγώ είμαι ο Κύριος· διότι δεν περιπατήσατε στα διατάγματά μου, ούτε εκτελέσατε τις κρίσεις μου, αλλά πράξατε σύμφωνα με τα έθιμα των εθνών που είναι γύρω σας. Και συνέβη, ενώ εγώ προφήτευα, ο Φελατίας, ο υιός του Βαναΐα, απέθανε. Τότε έπεσα κατά πρόσωπον και έκραξα με δυνατή φωνή και είπα·

Αχ, Κύριε Θεέ! θα κάμεις πλήρη εξόντωση του υπολοίπου του Ισραήλ; Ιεζεκιήλ 11:11–13.

Ο Πελατίας πέθανε με τη μεγάλη κραυγή του Ιεζεκιήλ. Το σιτάρι πέθανε στην οδό στις 18 Ιουλίου 2020, σε εκπλήρωση του ενδέκατου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως. Το σιτάρι είναι ο Μωυσής και ο Ηλίας, ο πρώτος συγγραφέας του Λόγου του Θεού, και η υπόσχεση περί του ερχομένου Ηλία αποτελεί την τελευταία δήλωση στην Παλαιά Διαθήκη. Το Άλφα και το Ωμέγα φονεύονται στην οδό των Σοδόμων και της Αιγύπτου, αλλά ανασταίνονται το 2024, όπως παριστάνεται στην Αποκάλυψη 11:11. Ενώ ήσαν νεκροί, τα Σόδομα και η Αίγυπτος εχάρησαν. Ο Ιεζεκιήλ τοποθετεί τον θάνατο του Πελατία στον καιρό του υπολοίπου όταν λέγει: «Αλλοίμονον, Κύριε Θεέ! θέλεις κάμει πλήρη εξολόθρευση του υπολοίπου του Ισραήλ;» Τα Σόδομα είναι η Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας στον καιρό του υπολοίπου, σύμφωνα με τον Ησαΐα.

Ἄκουε, οὐρανέ, καὶ ἐνώτισαι, γῆ· διότι ὁ Κύριος ἐλάλησε· Ἀνέθρεψα καὶ ὕψωσα τέκνα, καὶ αὐτὰ ἀπεστάτησαν ἀπ’ ἐμοῦ. Ὁ βοῦς γνωρίζει τὸν κύριον αὐτοῦ, καὶ ὁ ὄνος τὴν φάτνην τοῦ δεσπότου αὐτοῦ· ὁ δὲ Ἰσραὴλ δὲν γνωρίζει, ὁ λαὸς μου δὲν ἐννοεῖ.

Οὐαὶ εἰς τὸ ἁμαρτωλὸν ἔθνος, λαὸν βεβαρημένον ὑπὸ ἀνομίας, σπέρμα κακοποιῶν, τέκνα διεφθαρμένα· ἐγκατέλιπον τὸν Κύριον, παρώργισαν τὸν Ἅγιον τοῦ Ἰσραὴλ, ἀπεστράφησαν εἰς τὰ ὀπίσω. Διὰ τί νὰ παταχθῆτε πλέον; θέλετε ἀποστατήσῃ ἔτι μᾶλλον καὶ μᾶλλον· πᾶσα ἡ κεφαλὴ εἶναι ἄρρωστος, καὶ πᾶσα ἡ καρδιά ἀσθενής. Ἀπὸ τοῦ ἴχνους τοῦ ποδοῦ μέχρι τῆς κεφαλῆς δὲν ὑπάρχει ἐν αὐτῷ ὑγεία, ἀλλὰ τραύματα καὶ μώλωπες καὶ σήποντα ἔλκη· δὲν συνεκλείσθησαν, οὔτε ἐπιδέθησαν, οὔτε ἐμαλακώθησαν διὰ ἐλαίου. Ἡ γῆ σας εἶναι ἔρημος, αἱ πόλεις σας κατακεκαυμένοι ὑπὸ πυρός· τὴν χώραν σας ξένοι κατατρώγουσιν ἔμπροσθέν σας, καὶ εἶναι ἔρημος, ὡς ἀνατραπεῖσα ὑπὸ ξένων. Καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς Σιών ἀφέθη ὡς καλύβη ἐν ἀμπελῶνι, ὡς κατάλυμα ἐν κηπαρίῳ σικύων, ὡς πόλις πολιορκουμένη.

Εάν ο Κύριος των δυνάμεων δεν μας είχε αφήσει ένα πολύ μικρό υπόλοιπο, θα είχαμε γίνει ως τα Σόδομα και θα είχαμε ομοιωθεί προς τα Γόμορρα. Ακούσατε τον λόγο του Κυρίου, άρχοντες των Σοδόμων· δώστε ακρόαση στον νόμο του Θεού μας, λαέ των Γομόρρων. Ησαΐας 1:2–10.

Ο Μωυσής και ο Ηλίας θανατώνονται στα Σόδομα και στην Αίγυπτο κατά την περίοδο του υπολοίπου. Η Αίγυπτος είναι σύμβολο διεφθαρμένης κρατικής διακυβέρνησης και τα Σόδομα σύμβολο διεφθαρμένης εκκλησιαστικής διοίκησης. Ο Πελατίας, ο υιός του Βαναία, πεθαίνει κατά τον νόμο της Κυριακής, τον οποίο ο Ησαΐας συσχετίζει με τη βιβλική ημέρα της πρόκλησης, η οποία είναι είτε το 1863 είτε ο νόμος της Κυριακής. Ο Πελατίας, ο υιός του Βαναία, αντιπροσωπεύει μία απομίμηση εκείνων που πράγματι ακούν τον Λόγο του Θεού. Κατά τον καιρό του υπολοίπου, εκείνοι που αντιπροσωπεύονται από τον Μωυσή και τον Ηλία θανατώνονται και κατόπιν ανασταίνονται. Η ανάσταση αυτή άρχισε με μία φωνή εν τη ερήμω τον Ιούλιο του 2023. Από το 2024 βρίσκεται σε εξέλιξη ο τελικός διαχωρισμός του σίτου και των ζιζανίων.

Στον νόμο της Κυριακής η Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας θα γνωρίσει ότι είναι απολεσμένη.

Αὕτη ἡ πόλις δὲν θὰ εἶναι διὰ σᾶς λέβης, οὐδὲ σεῖς θὰ εἴσθε τὸ κρέας ἐν μέσῳ αὐτῆς· ἀλλὰ θὰ σᾶς κρίνω ἐν τῷ ὀρίῳ τοῦ Ἰσραὴλ· καὶ θὰ γνωρίσητε ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Κύριος· διότι δὲν

περιεπατήσατε ἐν τοῖς προστάγμασί μου, οὐδὲ ἐξετελέσατε τὰς κρίσεις μου, ἀλλὰ ἐπράξατε κατὰ τὰ ἔθνη τῶν ἐθνῶν τῶν κύκλω ὑμῶν. Καὶ ἐγένετο, ἐνῶ ἐπροφήτευσον, ὅτι ὁ Φαλατίας, υἱὸς τοῦ Βαναΐου, ἀπέθανε. Ἰεζεκιήλ 11:11–13.

Ο θάνατος του Πελατία, του οποίου το ὄνομα σημαίνει «ελευθερωμένος ἀπὸ τον Θεό», σημαίνει ἐν προκειμένῳ παραδομένος στον θάνατο, ακριβῶς στο ἴδιο σημεῖο ὅπου οἱ ἐργάτες τῆς ἐνδεκάτης ὥρας ἐλευθερώνονται ἀπὸ τὴ χεῖρα τοῦ βασιλέως τοῦ βορρὰ στο ἐδάφιο σαράντα ἕνα τοῦ Δανιήλ ἐνδεκά. Ο Πελατίας παραδίδεται στη χεῖρα τοῦ βασιλέως τοῦ βορρὰ κατὰ τον νόμο τῆς Κυριακῆς. Ο Πελατίας, ὁ υἱὸς τοῦ Βεναΐα, που σημαίνει «ἐκεῖνο το ὁποῖο ὁ Θεὸς ἔχει οἰκοδομήσει». Ακριβῶς στο σημεῖο ὅπου ὁ Θεὸς ἔχει καὶ πάλι οἰκοδομήσει ἕναν ναό, γιὰ νὰ ἀνυψώσει ὡς τὴν ἐκκλησία τὴ θριαμβεύουσα κατὰ τον νόμο τῆς Κυριακῆς, ἐκεῖνοι που ἀντιπροσωπεύονται ἀπὸ τον Πελατία παραδίδονται στον θάνατο, διότι, ἀντὶ νὰ συμμετέχουν στο ἔργο τῆς ἀνοικοδομήσεως τῶν ἀρχαίων ερειπίων, οἰκοδομοῦσαν γιὰ τους εαυτοὺς τους τον τάφο τοῦ Τωβία. Ο Πελατίας ἀντιπροσωπεύει, κατὰ τον Ησαΐα, ἀπὸ κεφαλῆς ἕως ποδῶν, ἕνα σῶμα ὀλοτελῶς φορτωμένο με ἀμαρτία. Το σῶμα αὐτὸ εἶναι ἡ Λαοδικειακὴ Ἐκκλησία τῶν Ἀντβεντιστῶν τῆς Ἐβδόμης Ἡμέρας στο τέλος τεσσάρων γενεῶν προοδευτικῆς ἀποστασίας, τὴν ὁποία ὁ Ησαΐας ἐκφράζει ὡς κλιμακούμενη ἀποστασία ὅταν λέγει: «ἀποστατεῖτε ὅλο καὶ περισσότερο». Κατὰ τὴν τελικὴ δοκιμαστικὴ διαδικασία, ἡ ὁποία ἀρχισε τὸ 2024, ὁ σίτος εἶναι νεκρὸς ἐπὶ τρεισήμισι ἡμέρες καὶ κατόπιν ἀνασταίνεται, ὁπότε θὰ γνωρίσουν ὅτι ὁ Κύριος εἶναι ὁ Θεός.

Διὰ τοῦτο προφήτευσον καὶ εἶπὲ πρὸς αὐτούς· Οὕτως λέγει Κύριος ὁ Θεός· Ἴδου, ὦ λαέ μου, ἐγὼ θὰ ἀνοίξω τοὺς τάφους σας καὶ θὰ σᾶς ἀναβιβάσω ἐκ τῶν τάφων σας καὶ θὰ σᾶς εἰσαγάγω εἰς τὴ γῆ τοῦ Ἰσραήλ. Καὶ θὰ γνωρίσετε ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Κύριος, ὅταν ἀνοίξω τοὺς τάφους σας, ὦ λαέ μου, καὶ σᾶς ἀναβιβάσω ἐκ τῶν τάφων σας· καὶ θὰ θέσω τὸ πνεῦμά μου ἐντὸς σας, καὶ θὰ ζήσετε, καὶ θὰ σᾶς ἐγκαταστήσω εἰς τὴν ἰδίαν σας γῆν· τότε θὰ γνωρίσετε ὅτι ἐγὼ, ὁ Κύριος, ἐλάλησα καὶ ἐξετέλεσα, λέγει Κύριος. Ἰεζεκιήλ 37:12–14.

Το παραποιημένο ἱερατεῖο, τὸ ὁποῖο ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τους 25 κατὰ τον νόμο τῆς Κυριακῆς, τότε θὰ γνωρίσει ὅτι ὁ Κύριος εἶναι ὁ Θεός. Το σιτάρι γνωρίζει ὅτι ὁ Κύριος εἶναι ὁ Θεός τὸ 2024, καὶ τὰ ζιζάνια ἀφυπνίζονται σὲ αὐτὴ τὴ γνώση κατὰ τον νόμο τῆς Κυριακῆς, ὅταν εἶναι πλέον πολὺ ἀργά. Ἡ περίοδος ἀρχίζει με τάφο καὶ ἀνάσταση καὶ τελειώνει με τάφο καὶ χωρὶς ἀνάσταση. Το σιτάρι στὴν ἀρχὴ γνωρίζει τον Θεό, ὅταν Ἐκεῖνος ἐκπληρώνει τὴν ἀνάσταση τῆς Ἀποκάλυψης ἐνδεκά, καὶ τὰ ζιζάνια γνωρίζουν κατὰ τον σεισμό τοῦ νόμου τῆς Κυριακῆς τοῦ ἰδίου κεφαλαίου. Ἀνάμεσα σὲ αὐτὰ τὰ δύο ὀρόσημα, ἡ δοκιμαστικὴ διαδικασία τῆς ὀψιμῆς βροχῆς φέρνει καὶ τὶς δύο τάξεις σὲ ὠριμότητα γιὰ τον θερισμό.

Τὸ μήνυμα τοῦ Ἰωήλ εἶναι τὸ ἄσμα τοῦ ἀμπελώνος, ἀλλὰ τὸ πρῶτο ζήτημα που ἐγείρει εἶναι ἀν οἱ ἄνθρωποι μποροῦν νὰ ἀναγνωρίσουν τὶς ἐσχάτες ἡμέρες ἀπὸ τὶς πρῶτες ἡμέρες. Οἱ «πρεσβύτεροι» στον Ἰωήλ δὲν μποροῦσαν νὰ τὸ πράξουν αὐτό· διότι, ὅταν ἡ κλήση ἀφυπνίσεως φθάνει κατὰ τὸ μεσονύκτιον, αὐτοὶ ἀποκόπτονται — ἐξεμούνται ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Κυρίου, ακριβῶς ἐκεῖ ὅπου τὸ θηρίον τῆς γῆς ἀνοίγει τὸ στόμα του γιὰ νὰ μιλήσει, τὸ ὁποῖο εἶναι ἐπίσης ἐκεῖ ὅπου ἐλάλησε ἡ ὄνος τοῦ Βαλαάμ, καὶ ὅπου ἐλάλησε ὁ πατέρας τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ.

Ἡ κρίση ἐπὶ τῶν «πρεσβυτέρων ἀρχαίων» βασίζεται στο ἐρώτημα εἴν τούτο συνέβη κατὰ τὶς ἡμέρες τῶν προπατόρων σας; Τὸ χωρίο ἀρχίζει λέγοντας: «ἀκούσατε τοῦτο». Ἐπειτα παραθέτει

δύο μάρτυρες, ο ένας αποτελούμενος από τέσσερις γενεές ανθρώπων και ο άλλος από τέσσερα είδη εντόμων. Κατόπιν αφυπνίζονται κατά την Κραυγή του Μεσονυκτίου, μόνον για να διαπιστώσουν ότι παρακάμφθηκαν ως ο εκλεκτός λαός της διαθήκης του Θεού. Δεν παρακάμπτονται επειδή δεν είχαν οίνο· παρακάμπτονται επειδή έχουν τον εσφαλμένο οίνο. Στην παραβολή των δέκα παρθένων, ο νέος οίνος του Ιωήλ είναι έλαιον.

Η σωτηρία τους τίθεται υπό τους όρους τού αν θα δεχθούν τον «νέον οίνον» του αγγέλματος της όψιμης βροχής. Οι «γέροντες και παλαιοί άνδρες» παρουσιάζονται επίσης από τον Ησαΐα ως «οι μεθύοντες του Εφραΐμ», και ο Εφραΐμ δεν αντιπροσωπεύεται μεταξύ των σφραγισμένων στην Αποκάλυψη επτά. Στη θέση του τίθεται ο αδελφός του, ο Μανασσής. Είναι δύσκολο να βρεθεί βασιλιάς πιο πονηρός από τον Μανασσή, όμως αυτός αντικαθιστά τους μεθύοντες του Εφραΐμ.

«Η τάξη εκείνη που δεν αισθάνεται λύπη για τη δική της πνευματική παρακμή ούτε θρηνεί για τις αμαρτίες των άλλων, θα αφηθεί χωρίς τη σφραγίδα του Θεού. Ο Κύριος δίνει εντολή στους αγγελιαφόρους Του, τους άνδρες που κρατούν στα χέρια τους όπλα εξολόθρευσης: “Πηγαίνετε πίσω του μέσα από την πόλη και πατάξτε· ας μη φεισθεί ο οφθαλμός σας, ούτε να δείξετε οίκτο· εξολοθρεύσατε εντελώς γέροντες και νέους, και παρθένες, και μικρά παιδιά, και γυναίκες· αλλά μη πλησιάσετε κανέναν άνθρωπο επάνω στον οποίο είναι το σημείο· και αρχίστε από το αγιαστήριό Μου. Τότε άρχισαν από τους πρεσβυτέρους που ήσαν μπροστά στον οίκο.”»

«Εδώ βλέπουμε ότι η εκκλησία —το αγιαστήριο του Κυρίου— ήταν η πρώτη που αισθάνθηκε το πλήγμα της οργής του Θεού. Οι πρεσβύτεροι, εκείνοι στους οποίους ο Θεός είχε δώσει μεγάλο φως και οι οποίοι είχαν σταθεί ως φύλακες των πνευματικών συμφερόντων του λαού, είχαν προδώσει την εμπιστοσύνη που τους είχε ανατεθεί. Είχαν λάβει τη θέση ότι δεν χρειάζεται να αναμένουμε θαύματα και τη σαφή εκδήλωση της δυνάμεως του Θεού όπως στις παλαιότερες ημέρες. Οι καιροί έχουν αλλάξει. Αυτά τα λόγια ενισχύουν την απιστία τους, και λένουν: Ο Κύριος δεν θα κάμει καλό, ούτε θα κάμει κακό. Είναι υπερβολικά ελεήμων για να επισκεφθεί τον λαό Του με κρίση. Έτσι, «Ειρήνη και ασφάλεια» είναι η κραυγή ανθρώπων που δεν θα υψώσουν ποτέ πλέον τη φωνή τους ως σάλπιγγα, για να δείξουν στον λαό του Θεού τις παραβάσεις τους και στον οίκο του Ιακώβ τις αμαρτίες του. Αυτοί οι άλαλοι κύνες, που δεν ήθελαν να γαυγίσουν, είναι εκείνοι που αισθάνονται τη δίκαιη εκδίκηση ενός προσβεβλημένου Θεού. Άνδρες, νεάνιδες και μικρά παιδιά, όλοι αφανίζονται μαζί.»

«Τὰ βδελύγματα, διὰ τὰ ὅποια οἱ πιστοὶ ἀναστέναζαν καὶ ἔκραζαν, ἦσαν ὅσα ἠδύναντο νὰ διακριθοῦν ἀπὸ πεπερασμένους ὀφθαλμοῦς· ἀλλὰ μακρὰν τὰ χειρότερα ἀμαρτήματα, ἐκεῖνα ποὺ προκαλοῦσαν τὸν ζῆλον τοῦ καθαρῦ καὶ ἀγίου Θεοῦ, ἦσαν ἀφανῆ. Ὁ μέγας Ἐραστής τῶν καρδιῶν γνωρίζει πᾶσαν ἀμαρτίαν ποὺ διαπράττεται ἐν κρυπτῷ ἀπὸ τοὺς ἐργάτας τῆς ἀνομίας. Τὰ πρόσωπα αὐτὰ καταλήγουν νὰ αισθάνονται ἀσφαλῆ μέσα στις ἀπάτες τους καὶ, ἐξαιτίας τῆς μακροθυμίας Του, λένουν ὅτι ὁ Κύριος δὲν βλέπει, καὶ ἔπειτα πράττουν ὡς ἐὰν εἶχε ἐγκαταλείψει τὴν γῆν. Ἀλλὰ θὰ ἀποκαλύψει τὴν ὑποκρισίαν τους καὶ θὰ φανερώσει ἐνώπιον ἄλλων ἐκεῖνες τὶς ἀμαρτίες ποὺ ἦσαν τόσο προσεκτικοὶ νὰ κρύψουν.»

Καμμία υπεροχή βαθμού, αξιοπρέπειας ή κοσμικής σοφίας, καμμία θέση σε ιερό αξίωμα, δεν θα διαφυλάξει τους ανθρώπους από το να θυσιάσουν την αρχή όταν αφηθούν στις δικές τους

απατηλές καρδιές. Εκείνοι που έχουν θεωρηθεί άξιοι και δίκαιοι αποδεικνύονται πρωτεργάτες στην αποστασία και παραδείγματα αδιαφορίας και καταχρήσεως των ελέων του Θεού. Την πονηρή τους πορεία δεν θα την ανεχθεί πλέον, και μέσα στην οργή Του μεταχειρίζεται αυτούς χωρίς έλεος.

«Με απροθυμία ο Κύριος αποσύρει την παρουσία Του από εκείνους που έχουν ευλογηθεί με μεγάλο φως και που έχουν αισθανθεί τη δύναμη του λόγου καθώς διακονούσαν προς τους άλλους. Κάποτε υπήρξαν πιστοί υπηρέτες Του, ευνοημένοι με την παρουσία και την καθοδήγησή Του· αλλά απομακρύνθηκαν από Αυτόν και οδήγησαν και άλλους σε πλάνη, και γι' αυτό περιέρχονται υπό τη θεία δυσμένεια». Testimonies, τόμος 5, 211, 212.

Ο Ιωήλ απευθύνεται στην ηγεσία της Λαοδικειακής Εκκλησίας των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας όταν προσδιορίζει τους «γέροντες», αλλά ο Ιωήλ απευθύνεται επίσης και στους αμαθείς, όπως ο Ησαΐας ονομάζει εκείνους που αντιπαρτίθενται προς τους μορφωμένους. Ο Ιωήλ απευθύνεται στους πρεσβύτερους άνδρες που προσκυνούν τον ήλιο στο όγδοο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ και οι οποίοι είναι οι πρώτοι που κρίνονται στο ένατο κεφάλαιο. Απευθύνεται επίσης και στους λαϊκούς της Λαοδικειακής Εκκλησίας των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας όταν λέγει: «Ακούσατε τούτο, σεις οι γέροντες, και προσέξατε, πάντες οι κάτοικοι της γης».

Οι 25 άνδρες στο όγδοο κεφάλαιο βρίσκονται στον νόμο της Κυριακής, όπου προσκυνούν τον ήλιο με τις πλάτες τους προς το αγιαστήριο. Αποτελούν ένα «δέκατο» της εξέγερσης των 250, οι οποίοι στάθηκαν μαζί με τον Κορέ, τον Δαθάν και τον Αβειρών. Οι 25 άνδρες είναι σύμβολο της εξέγερσης που επαναλήφθηκε, σύμφωνα με τη θεόπνευστη μαρτυρία, το 1888, η οποία προεικόνιζε την εξέγερση της ηγεσίας της Λαοδικειακής Εκκλησίας των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας στην 1η Σεπτεμβρίου, έως και τον νόμο της Κυριακής. Αντιπροσωπεύουν ένα «δέκατο» εξέγερσης στην ίδια ακριβώς περίοδο κατά την οποία ο Ησαΐας, στο έκτο κεφάλαιο, προσδιορίζει τους σοφούς ως «δέκατο», που έχει ουσία μέσα του.

Ο Ιωήλ αποτελεί την αναγγελία προς τον Αντβεντισμό ότι η δοκιμαστική του περίοδος έχει λήξει, διότι έχει γεμίσει το ποτήρι του δοκιμαστικού του χρόνου με αμαρτία, και η πληρότητα αυτή παριστάνεται ως ασθένεια από την κεφαλή έως τα δάκτυλα των ποδών, καταδεικνύοντας ότι το μήνυμα της όψιμης βροχής έχει αποκοπεί από το στόμα τους. Ο Ησαΐας περιγράφει την ίδια πραγματικότητα στο εικοστό ένατο κεφάλαιο.

Παραλύσατε και θαυμάσατε· κράξατε και βοήσατε· είναι μεθυσμένοι, αλλά όχι από οίνο· κλονίζονται, αλλά όχι από σίκερα. Διότι ο Κύριος εξέχεε επάνω σας πνεύμα βαθέος ύπνου και έκλεισε τους οφθαλμούς σας· τους προφήτες και τους άρχοντές σας, τους βλέποντες, εσκέπασε. Και όλη η όρασις έγινε για σας ως οι λόγοι βιβλίου εσφραγισμένου, το οποίο παραδίδουν σε άνθρωπο εγγράμματο, λέγοντας: Ανάγνωθι τούτο, παρακαλώ· και εκείνος λέγει: Δεν δύναμαι, διότι είναι εσφραγισμένο. Και το βιβλίο παραδίδεται σε εκείνον που δεν είναι εγγράμματος, λέγοντας: Ανάγνωθι τούτο, παρακαλώ· και εκείνος λέγει: Δεν είμαι εγγράμματος.

Διὰ τοῦτο εἶπεν ὁ Κύριος· Ἐπειδὴ ὁ λαὸς οὗτος με πλησιάζει με τὸ στόμα αὐτοῦ καὶ με τὰ χεῖλη αὐτοῦ με τιμᾶ, ἀλλὰ τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἀπέχει πόρρω ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ὁ φόβος αὐτῶν πρὸς

ἐμέ εἶναι διδαγμένους ἀπὸ ἐντάλματα ἀνθρώπων· διὰ τοῦτο, ἰδοὺ, ἐγὼ θὰ ἐξακολουθήσω νὰ κάμω θαυμαστὸν ἔργον ἐν τῷ λαῷ τούτῳ, μάλιστα θαυμαστὸν ἔργον καὶ τέρας· διότι ἡ σοφία τῶν σοφῶν αὐτῶν θὰ ἀπολεσθῆ, καὶ ἡ σύνεσις τῶν συνετῶν αὐτῶν θὰ κρυβῆ. Οὐαὶ εἰς ἐκείνους οἵτινες ζητοῦν βαθέως νὰ κρύψουν τὴν βουλὴν αὐτῶν ἀπὸ τὸν Κύριον, καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν εἶναι ἐν τῷ σκότει, καὶ λέγουσιν· Τίς μᾶς βλέπει; καὶ τίς μᾶς γνωρίζει; Βεβαίως, ἡ ἀνατροπὴ ὑμῶν θὰ λογισθῆ ὡς ὁ πηλὸς τοῦ κεραμέως· διότι θὰ εἶπῃ τὸ ἔργον περὶ τοῦ ποιήσαντος αὐτό· Δὲν με ἔκαμεν; ἢ θὰ εἶπῃ τὸ πλάσμα περὶ τοῦ πλάσαντος αὐτό· Δὲν εἶχεν σύνεσιν; Ἡσαΐας 29:9–16.

Ἡ «σύνεση» τῶν σοφῶν ἀνδρῶν βασίζεται στὴν ἀποσφράγιση τοῦ προφητικοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ. Εκείνοι που ἔχουν ἐκπαιδευθεῖ στα διεφθαρμένα ἰδρύματα τοῦ Αντβεντισμοῦ δὲν δύνανται νὰ ἀναγνώσουν τὸ βιβλίον τῆς προφητείας, καὶ κατηγοροῦν τὸν Θεὸ ὅτι δὲν ἔχει σύνεση. Ὄταν ἡ προφητεία ἀποσφραγίζεται, δὲν μποροῦν νὰ τὴν κατανοήσουν, καὶ ἔτσι κατηγοροῦν τὸν Θεὸ ὅτι εἶναι Ἐκεῖνος που δὲν ἔχει σύνεση, καὶ πράττοντας τούτο ἀνατρέπουν τὰ πράγματα. Οἱ μορφωμένοι καὶ οἱ ἀμόρφωτοι τοῦ Αντβεντισμοῦ δὲν μποροῦν νὰ κατανοήσουν τὴν προφητεία που ἀποσφραγίζεται ἀκριβῶς πρὶν κλείσει ἡ δοκιμασία, καὶ τὸ βιβλίον τοῦ Ἰωὴλ προστάζει τοὺς «γέροντες» νὰ ἀκούσουν, ἀλλὰ αὐτοὶ ἀποτελοῦν τάξιν ἡ ὁποία, ἀκούοντας, δὲν ἀκούει, καὶ βλέποντας, δὲν βλέπει.

Αὐτὸς καθ'αυτὸς ὁ πυρήνας τῆς ἀνταρσίας τοὺς ἐκφράζεται στὴν ἀνικανότητά τους νὰ ἀναγνωρίσουν τὸν Χριστὸ ὡς τὸν πρῶτον καὶ τὸν ἔσχατον. Αὐτὸ εἶναι τὸ πλαίσιο τοῦ κεφαλαίου ὅπου τίθεται τὸ ἐρώτημα: «Ἐγίνε τούτο ἐν ταῖς ἡμέραις ὑμῶν, ἢ καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν πατέρων ὑμῶν;»

Ἐπῆρξε ποτὲ στὴν ἱστορία τῶν πατέρων σας καιρὸς κατὰ τὸν ὁποῖο ἕνας λαὸς ἀφυπνίζεται κατὰ τὴν Κραυγὴ τοῦ Μεσονυκτίου, μόνον γιὰ νὰ διαπιστώσει ὅτι εἶναι μωρὲς παρθένοι; Οἱ «πρεσβύτεροι» προστάζονται νὰ «εγερθῶν», ὅπως καὶ οἱ Μιλλεριτικοὶ στὴ συνάθροιση στρατοπέδου τοῦ Exeter τὸ 1844. Ἡ παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων εἶναι ἡ παραβολὴ τῆς ἐμπειρίας τοῦ Αντβεντιστικοῦ λαοῦ, ἡ ὁποία ἐκπληρώθηκε κατὰ γράμμα στὴν ἱστορία τῶν Μιλλεριτῶν, καὶ θὰ ἐκπληρωθῆ ἐκ νέου κατὰ γράμμα στὶς ἔσχατες ἡμέρες. Ἡ ἀδυναμία τοῦ Λαοδικειανοῦ Αντβεντισμοῦ τῆς Ἐβδόμης Ἡμέρας νὰ ἀναγνωρίσει ὅτι ἡ θεμελιώδης ἱστορία τῆς ἐκκλησίας τοὺς ἐπαναλαμβάνεται στὶς ἔσχατες ἡμέρες, υπογραμμίζει τὴν προφητικὴ ἀρχὴ που ἀποτελεῖ τὸ κλειδί τοῦ ὁποῖο ξεκλειδώνει τὸ προφητικὸ μῆνυμα. Δὲν εἶναι μόνον ὁ βιβλικὸς κανόνας, ἀλλὰ καὶ ἡ καρδιά τῆς Ἀποκάλυψης τοῦ χαρακτήρα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία ἀποσφραγίζεται ἀκριβῶς πρὶν κλείσει ἡ δοκιμασία.

Ὁ Ἰωὴλ ἐρωτά: «Ἐγίνε τούτο ἐν ταῖς ἡμέραις ὑμῶν, ἢ καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν πατέρων ὑμῶν;» Ἡ θὰ μπορούσε νὰ τεθεῖ τὸ ἐρώτημα: «Κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν πατέρων ὑμῶν, ὑπῆρξε διαδικασία δοκιμασίας, ἢ ὁποία ἀπεχώρισε ἕναν λαὸν τῆς νέας διαθήκης ἀπὸ ἕναν λαὸν τῆς παλαιᾶς διαθήκης;» Ἐπῆρξε, καὶ ὁ χωρισμὸς ἐπετελέσθη διὰ τοῦ προφητικοῦ μηνύματος, τὸ ὁποῖο παριστάνεται ὡς ἔλαιον ἐν τῇ παραβολῇ. Τὸ «Ἐγίνε τούτο ἐν ταῖς ἡμέραις ὑμῶν ἢ ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν πατέρων ὑμῶν;» ἀμέσως προσδιόριζε ὅτι ἐκεῖνο ποὺ συνέβη κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν πατέρων αὐτῶν ἦταν μία ἀφύπνιση μετὰ ἀπὸ τέσσαρας γενεὰς κλιμακουμένης καταστροφῆς, ὅπως παριστάνεται διὰ τῆς ἐντολῆς νὰ ἀποσταλεῖ τὸ μῆνυμα διὰ τεσσάρων γενεῶν, καὶ διὰ τῶν

τεσσάρων εντόμων τῆς κλιμακουμένης καταστροφῆς. Ὁ Ἰωὴλ εἶναι ἡ διακήρυξις κρίσεως ἐναντίον μιᾶς ἐκκλησίας ὀπισθοδρομημένης καὶ ἀποστατημένης κατὰ τὴν Κραυγὴ τοῦ Μεσονυκτίου. Καμμία ἐκκλησία ἐν τῇ ἱερᾷ ἱστορίᾳ δὲν ἀντιτάχθηκε εἰς μεγαλύτερο φῶς ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῶν Ἀντβεντιστῶν τῆς Ἐβδόμης Ἡμέρας. Τὸ σύμβολον αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἀνταρσίας ἐναντίον τῆς ἀληθείας παριστάνεται διὰ τοῦ «Καπερναοῦμ».

Θα συνεχίσουμε στο ἐπόμενο ἄρθρο.

«Στὴν Καπερναοῦμ ὁ Ἰησοῦς κατοικοῦσε στα διαστήματα μεταξύ των μετακινήσεών Του ἀπὸ τόπο σε τόπο, καὶ αὐτὴ κατέληξε νὰ εἶναι γνωστὴ ὡς “ἡ πόλις Του”. Βρισκόταν στὶς ὄχθες τῆς Θάλασσας τῆς Γαλιλαίας καὶ κοντὰ στα ὅρια τῆς ωραίας πεδιάδας τῆς Γεννησαρέτ, ἀν ὄχι πράγματι ἐπάνω σε αὐτήν.» *The Desire of Ages*, 252.

«Μεταξὺ των ὁμολογούντων παιδιῶν τοῦ Θεοῦ, πόσο λίγη υπομονὴ ἔχει ἐκδηλωθεῖ, πόσο πικροὶ λόγοι ἔχουν εἰπωθεῖ, πόση καταγγελία ἔχει ἐκφρασθεῖ ἐναντίον ἐκείνων που δὲν εἶναι τῆς πίστεώς μας. Πολλοὶ ἔχουν θεωρήσει ἐκείνους που ἀνήκουν σε ἄλλες ἐκκλησίες ὡς μεγάλους αμαρτωλοὺς, ἐνῶ ὁ Κύριος δὲν τους θεωρεῖ ἔτσι. Ἐκεῖνοι που βλέπουν κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπο τὰ μέλη ἄλλων ἐκκλησιῶν, ἔχουν ἀνάγκη νὰ ταπεινώσουν τους εαυτοὺς τους ὑπὸ τὴν κραταιὰ χεῖρα τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνοι τους ὁποίους καταδικάζουν μπορεῖ νὰ εἶχαν μόνον λίγο φῶς, λίγες ευκαιρίες καὶ προνόμια. Ἀν εἶχαν τὸ φῶς που πολλοὶ ἀπὸ τὰ μέλη των ἐκκλησιῶν μας εἶχαν, θα μπορούσαν νὰ εἶχαν προοδεύσει με πολὺ μεγαλύτερο ρυθμὸ καὶ νὰ εἶχαν εκπροσωπήσει καλύτερα τὴν πίστη τους πρὸς τὸν κόσμον. Για ἐκείνους που καυχῶνται για τὸ φῶς τους καὶ ὁμως παραλείπουν νὰ περπατοῦν μέσα σε αὐτό, ὁ Χριστὸς λέγει: “Πλην σας λέγω, ὅτι εἰς τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως, ἀνεκτότερον θέλει εἶσθαι διὰ τὴν Τύρον καὶ τὴν Σιδῶνα, παρά διὰ σας. Καὶ συ, Καπερναοῦμ [Ἀντβεντιστὲς τῆς Ἐβδόμης Ἡμέρας, που ἔλαβαν μεγάλο φῶς], ἡ υψωμένη ἕως τοῦ ουρανοῦ [ὡς πρὸς τὰ προνόμια], ἕως τοῦ ἄδου θέλεις καταβιβασθῆ· διότι ἐάν ἐν τοῖς Σοδόμοις εἶχον γίνεαι τὰ θαύματα τὰ γενόμενα ἐν σοὶ, ἤθελον μείνει μέχρι τῆς σήμερον. Πλην σας λέγω, ὅτι εἰς τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως, ἀνεκτότερον θέλει εἶσθαι διὰ τὴν γῆν των Σοδόμων, παρά διὰ σε.” Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη καὶ εἶπε: “Σε δοξολογῶ, Πάτερ, Κύριε τοῦ ουρανοῦ καὶ τῆς γῆς, διότι ἀπέκρυψας τὰτα ἀπὸ σοφῶν καὶ συνετῶν [κατὰ τὴν ἰδικὴν τους ἐκτίμησιν], καὶ ἀπεκάλυψας αὐτὰ εἰς νῆπια.”»

«Καὶ τώρα, ἐπειδὴ ἐπράξατε ὅλα αὐτὰ τὰ ἔργα, λέγει ὁ Κύριος, καὶ σας ἐλάλησα, ἐγειρόμενος πρῶτῃ καὶ λαλῶν, ἀλλὰ δὲν ἠκούσατε· καὶ σας ἐκάλεσα, ἀλλὰ δὲν ἀπεκρίθητε· διὰ τοῦτο θα κάμω εἰς τὸν οἶκον τούτον, ὁ ὁποῖος ἐκλήθη με τὸ ὄνομά μου, εἰς τὸν ὁποῖον σεις πεποιθότες εἴσθε, καὶ εἰς τὸν τόπον τὸν ὁποῖον ἔδωκα εἰς ἐσάς καὶ εἰς τους πατέρας σας, καθὼς ἔκαμα εἰς τὴ Σηλῶ. Καὶ θα σας ἀπορρίψω ἀπὸ προσώπου μου, καθὼς ἀπέβαλα ὅλους τους ἀδελφοὺς σας, ὅλον τὸ σπέρμα τοῦ Ἐφραΐμ.»

«Ὁ Κύριος ἔχει ἐγκαθιδρῦσει ἀνάμεσά μας θεσμοὺς μεγάλης σπουδαιότητος, καὶ αὐτοὶ πρέπει νὰ διοικούνται, ὄχι ὅπως διοικούνται οἱ κοσμικοὶ θεσμοί, ἀλλὰ σύμφωνα με τὴν τάξιν τοῦ Θεοῦ. Πρέπει νὰ διοικούνται με τὸ βλέμμα προσηλωμένο ἀποκλειστικὰ στὴ δόξα Του, ὥστε με κάθε τρόπο νὰ σωθῶν ψυχές που χάνονται. Στὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ ἔχουν ἔλθει οἱ μαρτυρίες τοῦ Πνεύματος, καὶ ὁμως πολλοὶ δὲν ἔδωσαν προσοχὴ στους ἐλέγχους, στὶς προειδοποιήσεις καὶ στὶς συμβουλές.»

«Ἀκούσατε δὴ τοῦτο, λαὸς μωρὸς καὶ ἀσύνετος, οἵτινες ἔχετε ὀφθαλμοὺς καὶ δὲν βλέπετε, οἵτινες ἔχετε ὦτα καὶ δὲν ἀκούετε· ἐμὲ δὲν φοβεῖσθε; λέγει ὁ Κύριος· ἐνώπιον τῆς παρουσίας μου δὲν θέλετε τρέμει, ἐγὼ ὁ ὁποῖος ἔθεσα τὴν ἄμμον ὡς ὄριον τῆς θαλάσσης μὲ αἰώνιο πρόσταγμα, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ τὸ παραβῆ; καὶ ἂν ἀναταράσσωνται τὰ κύματά της, ὅμως δὲν δύναται νὰ ὑπερισχύσουν· καὶ ἂν βοῶσιν, ὅμως δὲν δύναται νὰ τὸ ὑπερβῶσιν; Ἀλλὰ ὁ λαὸς οὗτος ἔχει καρδίαν ἀποστατικὴν καὶ ἀπειθῆ· ἀπεστάτησαν καὶ ἀπηλθον. Καὶ δὲν λέγουσιν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν, Ἄς φοβηθῶμεν τώρα τὸν Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὅστις δίδει βροχὴν, τὴν πρότερον καὶ τὴν ὀψίμην, ἐν τῷ καιρῷ αὐτῆς· αὐτὸς φυλάττει δι’ ἡμᾶς τὰς ὀρισμένας ἐβδομάδας τοῦ θερισμοῦ. Αἱ ἀνομίαι σας ἀπέστρεψαν ταῦτα, καὶ αἱ ἁμαρτίαι σας ἐστέρησαν ἀπὸ ἐσᾶς τὰ ἀγαθὰ.... Δὲν κρίνουσι τὴν ὑπόθεσιν, τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ὄρφανοῦ, καὶ ὅμως εὐημεροῦσι· καὶ τὸ δίκαιον τοῦ πτωχοῦ δὲν κρίνουσιν. Δὲν θέλω ἐπισκεφθῆ διὰ ταῦτα; λέγει ὁ Κύριος· δὲν θέλει ἐκδικηθῆ ἡ ψυχὴ μου ἐπὶ ἔθνος τοιοῦτον ὡς τοῦτο;»

«Θα αναγκαστεί ο Κύριος να πει: “Μη προσευχηθεῖς για τούτον τον λαό, ούτε να υψώσεις κραυγὴ ἢ προσευχὴ ὑπὲρ αὐτῶν, ούτε να κάνεις ικεσία προς ἐμένα· διότι δεν θα σε ακούσω”; “Δι’ αὐτὸ οἱ βροχές ἐστερήθησαν, καὶ δεν υπήρξε ὀψιμη βροχὴ.... Δεν θα κρᾶξεις προς ἐμένα ἀπὸ τούτη τὴν ὥρα, Πατέρα μου, συ εἶσαι ὁ ὁδηγὸς τῆς νεότητός μου;”» Review and Herald, 1 Αυγούστου, 1893.